

Poenin Ruhuna Bir İlahi Evermore

– Mikail Dede · 09 Mayıs 2025

Ey Üstat Poe,
Kuzgunun artık güneşte kanat çırpıyor,
Nevermore değil, EVERMORE diye haykırıyor!
Ben ise
Küllerimle ördüğüm bir gecede,
Yıldızları söndürdüm, karanlığı giydim kefen gibi...
Şimdi,
Şiirlerine ektiğim ateş zambakları filizleniyor;
Her biri Annabel Lee'nin göğsünden fıskıran
Işık mızrakları!
Karanlık paramparça,
Lenore bir -Kara Gün Işığına- dönüşüyor;
Senin karanlığın nihayet aydınlanıyor...
Oysa ben,
Kendi yarattığım hiçliğin şarkısını söylüyorum:
"Gecenin kum saatinde mahpus kaldım,
Ruhumu aydınlatan nilüfer çiçeği soldu;
Kuzgunlar sustu, cehennem laleleri açtı...
Ve ben...

Yalnızca bir kılıç gölgesiyim artık,
Karanlığın çarmihına gerilmiş,
Yanmayan ama hiç sönmeyen bir köz!"
Ey Poe,
Artık senin kuzgunun uçtu;
Ben ise lavların içinde bir obsidyen kesildim.
Gözlerimde bir zamanlar bir lotus çiçeğini hayal ederdim,
Ama köklerim artık nur tozuyla değil,
Evrenin karanlığı ile besleniyor...
İşte son sözüm:
"Annabel Lee bir güneş hançeri olsun,
Sen mutluluğa ulaş,
Bense
Bu karanlık tahtımda
Ebediyen
Kendini yakan ama asla tükenmeyen
Sonsuzlukla savaşıyor
Karanlığın ateşiyim artık!"